

at fremhæve ved forrige Behandling, at der vel bestaar en Ret for Kjøbenhavns Kommune til i levende Live og ligeledes efter Døden — altsaa til enhver Tid — at tilbagekræve den ydede Fattigunderstøttelse, men at der derimod for Kommunerne udenfor Kjøbenhavn aldeles ikke eksisterer nogen Ret til at fordrø den ydede Fattigunderstøttelse tilbage i Bedkommendes levende Live, og ved Dødsfald vistnok kun en meget begrændset Ret dertil. Det er vel en af Administrationen opstillet Fortolkning, at Fattigvæsenet har Ret til, naar En dør, der har nydt Fattigunderstøttelse, da at kræve Understøttelsen i hans Bo, men i dette Omfang har Sætningen ingen Hjemmel i Lovgivningen; i saa Henseende kan jeg støtte mig til en meget dygtigere Jurist, end jeg er det, og navnlig kan jeg anføre N. W. Scheel. Der er kun en Ret til at kræve Understøttelsen tilbage under den Forudsætning, at den Paa-gjældende i Dødsøieblikket hørte til Kommunens Fattige, det vil sige, at han paa den Tid nød Fattigunderstøttelse af Kommunen eller var saa fattig, at han maatte begraves paa Kommunens Regning. I dette Tilfælde er der en Ret til at fordrø Fattigunderstøttelsen refunderet, men ellers ikke. Jeg siger altsaa, at vor Lovgivning har ikke i denne Henseende erkjendt den fuldkomment frie Dispositionsret for Kommunerne, og man forlader ikke det Spor, hvori vor Lovgivning har bevæget sig, naar man stiller sig paa den Maade, som min ærede Medforslagsstiller og jeg have foreslaet. Det er blevet sagt, at der ingen Grund var til at gjøre noget Saadant, og navnlig fremhævede min ærede Ven for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Ulstrup), at, hvor der i en Fattigbestyrelse var den rette Mand, og hvor man vidste at vurdere Forholdene paa rette Maade og saae hen til hvad der i Sandhed gavner Kommunen, der vilde man være tilbøielig til allevegne, hvor man møder den uforfkyldte Trang, at stille Forholdene saaledes, at Bedkommende sit Eftergivelse og kom til at gjenerholde sine politiske Rettigheder; men hvor man derimod fandt, at Bedkommende ikke var værdig, burde man heller ikke gjøre noget Saadant. Jeg kan nu imidlertid ikke negte, at for det Første gjælder denne Sætning jo, som

det ærede Medlem sagde, kun der, hvor man kan sige, at Fattigbestyrelsen er i Stand til at træffe den rette Buerding. Men dernæst forekommer det mig overhovedet, at der er noget Besynderligt og Stødende i, at det skal bero paa en Kommunalbestyrelses Vilkaarlighed efter sit Ekjon at gjøre Folk til Bølgere eller Iffevalgere; det forekommer mig i og for sig at være i Strid med, hvad der hører under en Kommunalbestyrelses Raadighed. Jeg har derfor ikke af, hvad der er blevet sagt, kunnet lade mig overbevise om, at saadanne Skridt som de, der her foreslaas, og stillede paa den Maade, som her er Tilfældet, skulde være i Strid enten med Grundloven eller med Hensynet til Kommunerne. Jeg vil imidlertid fuldkomment indrømme, at da Spørgsmaalet er et rent Fattigspørgsmaal — det kan efter min Mening grundlovs-mæssig ikke stilles paa anden Maade, og det er, det vil jeg tilføie, selv fra Hovedforslagsstillerens Side heller ikke stillet paa anden Maade, (Modsigelse fra Wint her) —, saa ligger der Meget i den Betragtning, at man bør vente med denne Sag indtil den, som vi Alle haabe, nær forestaaende Undersøgelse og Behandling af samtlige Fattigvæsenet vedkommende Forhold. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds benægter, som det forekommer mig, stadig, at hans Forslag i den Skikkelse, han nu har forsøgt paa at give det, skulde være et rent Fattigforslag, men det er det dog aabenbart. Det gaar ud paa, at „Ingen kan udøve Valgret, som nyder Understøttelse af det almindelige Fattigvæsen, eller som har modtaget nogen saadan Hjælp, medmindre den enten er tilbagebetalt eller eftergivet.“ Det behøve vi nu ikke at sige, thi det staar i Valgloven, og det staar i Grundloven. Saa følger det næste Punktum, som siger: „Fattigunderstøttelse kan ikke fordrø tilbagebealt, naar der er forløbet 5 Aar, efterat den er ydet, men betragtes som eftergivet.“ Dette er det Nye, der er i hans Forslag, og det er en ren Fattigbestemmelse. Nu siger den ærede Folkethingsmand, at saa er der endnu Bestemmelsen i § 2, hvor der staar, at denne Bestemmelse skal tages i Betragtning ved Valgene til Rigsdagen. Det er jo nu en Selvsølge, at, naar Fattigunderstøt-